

Com falta la verdadera noció de pàtria, bufada que deuria apilonar tots aqueixos grans de sorra qu' aguantessen lo temple social, nos resultan avuy llençats á dreta y esquerra, per tramontanada ciclónica que mes aviat serveix per descalsarlo.

Heus aquí com estem donchs.

Quanta diferencia y ho volem fer observar, d' entre la Babel alsada per la centralisació y l' unitat de pensament y obra que observarem, avuy fa quinze dias, entre l' element catalanista, reunit á Gerona.

Ni sortiren protestas; ni dualismes; l' elecció 's feya com la leyen á l' antiga, los pobles, tots á una, perque un 's veu l' afany de lucro ó de venjansa dels que puján, ni 'ls faltan als que 'ls empenyan lo verdader carinyo á la pàtria. És perqué respiran l' esperit veritable de llibertat y perque desitjan que la pàtria tinga no la sustancia d' una cabra per esser munyida, sino la sava qu' alimenta 'ls fills del treball, bona condició qu' encar s' aguanta en la majoria dels fills de Catalunya.

Nosaltres, guardem la papeleta pera quant se pujan fer eleccions, suprimint las urnes de cristall. Lo gran nombre de precaucions que 's veuen obligats á pendrer pera evitar las tupidadas, retratan de cos enter l' *item* electoral espanyol y ni aixís y tot se desinfecta. Yo ja 'ls sé un remey: Llensá las papeletas en lo cistell dels papers inútils y enviar á Madrid las urnes ben plenas de... maiga fenicada.

CLAR Y NET.

EN LA ERMITA DE SANT NICOLAU

Seguint un caminet que serpenteja
tot costejant per entre ceps y roure
que 'l veurel cause enveja
y al ser mes impassible 'l cor fa moure,
se puja alegrement, sense penuria,
lo cos plé de dalit, y 'l pit s' aixampla
al veure la planuria
que á los seus peus inmensament s' escampa.

Y, á poch á poch, amunt, amunt s' enfila
com l' éura als branquillons sempre segueixan,
y un cant l' auçell refila
y tot voreta d' ell las flors floreixan.

Així lo caminet va fent sa vía
tenint la soletat per companyia.

Y mes amunt seguint
donant ab esperit nova esbranzida,
s' observa desseguida
un aire pur, sublim,
que n' omple á los pulmons de nova vida.

Ja casi som al cap de la jornada
y encare per pujar nos sóbre forsa;
la voluntat no 's torsa
quan ab molt gust se fa la caminada.

Pujém donchs un poch mes, que 'l sim s' ovira
y 'l cor bat de content,
l' esperit de goig delira
al veure 'l grant espay del firmament.

Ja som al sím de tot; ¡per salut sigal
¡y com la vista per arreu s' estent!

Llerona, Granollers y La Garriga,
Santa Eulàlia, Corró, Tagamanent,
panorama sorprendent,
y encare mes enllá,
Samalús, Serrat, Bigas y Llíssá.

¡Oh! Com lo cor se sella
al veure en un conjunt, á cop de vista,
á tanta maravella
que Natura haurá creat pel cel prevista.

Diguém, donchs, desde 'l sim d' aquesta ermita
emblema da la Fau,
ab l' esperit de germanó que 'ns unifica,
¡adéu, Sant Nicolau!
¡donaunos bona ditxa, si be 'us plau!

LLUÍS MATAS Y CARRÉ.